ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 638. — 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1889 — ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς Ἑστίας ἐν τῇ ὁδῷ Παρθεναγωγείου, ἀριθ. 14 (παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου).

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλην. σπουδῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΔ'. ΑΡΙΘ —690

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ. — Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ **ὑπὸ Χ. Ἀννίνου.**

ΧΑΡΑΛΔΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ: **διήγημα ὑπὸ Κλ. Ραγκαβῆ.**

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ: **Διήγημα.**

ΚΥΡΑΔΕΣ — ΧΟΙΡΑΔΕΣ: **ὑπὸ Σπ. Π. Λάμπρου.**

ΕΙΣ ΧΩΡΙΚΗΝ: **ποίημα ὑπὸ Ἀριστ. Προβελεγίου**

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ: **Ἀξιοπρέπεια λωποδύτου. — Μουσικὴ παίδευσις.**

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ: **Τρίζουσαι θύραι.**

ΦΙΛΟΔΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ὁ καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας κ. Κ. Παπαρρηγόπουλος θέλει ἀναγνώσει ἐν τῷ συλλόγῳ *Παρνασσῷ*: Σελίδας ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων του. Τὸ ἀνάγνωσμα τοῦτο τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου δημοσιευθήσεται ὁλόκληρον ἐν τῷ φύλλῳ τῆς *Ἑστίας* τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Ἐν τῇ *Ἑστίᾳ* θέλει δημοσιευθῇ προσεχῶς καὶ ἡ ἐν τῷ *Παρνασσῷ* ὁμιλία τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Κωστῆ Παλαμᾶ: περὶ Ἀνδρέου Κάλβου τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ.

— Τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Α. Διομ. Κυριακὸς ὡμίλησεν ἐν τῷ συλλόγῳ *Παρνασσῷ* περὶ τοῦ πνεύματος τῆς θρησκείας.

— Ἐξεδόθη ἄρτι τὸ τέταρτον τεῦχος τῆς ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐκδιδομένης «Ἐπιθεωρήσεως τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν», τοῦ κατὰ τριμηνίαν ἐκδιδομένου περιοδικοῦ, ὅπερ ἀντικατέστησε τὴν «Ἐπετηρίδα» τοῦ Συλλόγου. Ὡς πάντοτε τὸ περιοδικὸν δημοσίευμα τοῦ Συλλόγου, περιλαμβάνει πραγματείας ἀξιολογωτάτας, ἤτοι: Maurice Croizet, Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἑλληνικῆς τετραλογίας.— Henri Weil, Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ Μενάνδρου. — Théodore Reinach, Ἡ 13η πρυτανεία καὶ ἡ χρονολογικὴ ταξινόμησις τῶν ἀθηναϊκῶν νομισμάτων. — Ἐτησία βιβλιογραφία (C. E. Ruelle).— Βιβλία δωρηθέντα εἰς τὸν Σύλλογον. — Χρονογραφικὸν μέρος: Α') Ἀρχαιολογικὰ (T. R.). Β') Ἑλληνικὴ ἀνταπόκρισις (Δ. Βικέλα). Γ') Διάφοροι εἰδήσεις.

— Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἑλληνικοῦ τμήματος ἐν τῇ Παρισινῇ ἐκθέσει ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ.κ. Π. Ῥάλλη, Ν. Ἀποστολίδου καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις διαμένοντος κ. Βλαστοῦ. Μέχρι τοῦδε δὲ ἀπεστάλησαν ἐκεῖσε ἐν ὅλῳ 316 κιβώτια ἑλληνικῶν ἐκθεμάτων καὶ 75 τεμάχια μαρμάρων.

— Τὸ Β' τεῦχος τῆς *Ἑλλάδος*, περιοδικοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμστελοδάμῳ φιλελληνικοῦ συλλόγου, περιέχει τὰ ἑξῆς: L'Italia e la Grecia (Prof. Dr. A. P. Pharmacopoulos) — Περὶ τῆς προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κτλ. (A. J. Flament). — Hellenisch auch als allgemeine Gelehrtensprache (Dr. H. C. Muller) — Εἰς τὴν Ἑλλάδα (Dr. H. C. Muller) —Is Greek a dead language? (Prof. Dr. J. S. Blackie). — Littré et la prononciation du Grec — Διάφορα (Dr. H. C. Muller). – Des Griechen Vaterland (Hans Müller). — Ἐπιστολαὶ οἰκιακαὶ πρὸς φίλην (Florentina Funtukli, deutsche Uebers. von Prof. Dr. A. Boltz) — Ἡ Ἐλεημοσύνη, Τὸ ἄστρο (I.Polemis,deutsche Uebersetz. von Prof. Dr. A. Boltz) — Βιβλιογραφία (Prof. Dr. A. Boltz) —Ἡ ἵδρυσις τοῦ Φιλελλ. Συλλόγου (Dr. H. C. Muller). — Διάφορους ἄλλας εἰδήσεις σχετικὰς πρὸς τὸν σύλλογον.

—Ὁ ἐνταῦθα δικηγόρος κ. Ι.Θ. Κυριακὸς ἀνήγγειλε τὴν ἔκδοσιν μεταφράσεως τοῦ κλασσικοῦ ἐν Γερμανίᾳ καταστάντος Ἐγχειριδίου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου τοῦ L.Arndts, κατὰ τὴν νεωτάτην ἔκδοσιν τοῦ πρωτοτύπου, τὴν γενομένην τῷ 1886 ὑπὸ Pfaff καὶ Hofmann, καθηγητῶν τοῦ ἐν Βιέννῃ Πανεπιστημίου καὶ μαθητῶν τοῦ συγγραφέως. Ὁ μεταφραστὴς ὅπως τὸ σύγγραμμα καταστῇ καὶ πρακτικῶς χρησιμώτερον τοῖς παρ' ἡμῖν περὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον ἀσχολουμένοις ἐπλούτισεν αὐτὸ διὰ συντόμων σημειώσεων ἀναφερομένων εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἐφαρμογὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους ἡμῶν ἀστικοὺς νόμους, τὴν ἑλληνικὴν νομολογίαν καὶ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἡ μετάφρασις τοῦ καλλίστου τούτου ἔργου θὰ ἐκδοθῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς κατὰ τεύχη, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὑπολογίζεται εἰς 30 περίπου, καὶ ἅτινα θὰ πωλῶνται ἐν Ἑλλάδι μὲν ἕκαστον, δρ. 1 ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 1.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

Συνεδρίασις τῆς 8 μαρτίου

Πρῶτος ἀνακοινοῖ ὁ διευθυντὴς κ. Δαΐρπφελδ δι' ὀλίγων τὰ τελευταῖα πορίσματα τῶν περατωθεισῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν κατὰ τὸ διονυσιακὸν θέατρον, λέγων, ὅτι τὰ εὑρεθέντα ὀρύγματα, ἅτινα τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξελήφθησαν ἀντὶ ὑδραγωγείου ἦσαν, ὡς σὺν τοῖς ἄλλοις ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτῶν βάθους, φρέατα, ἐξ οὗ ἐξάγεται, ὅτι ὁ ὑπὲρ τὸ θέατρον χῶρος ἐν παλαιοῖς χρόνοις ἦτο κατειλημμένος ὑπὸ ἰδιωτικῶν κατοικιῶν, ὧν ἑκάστη εἶχεν ἴδιον φρέαρ. Μετὰ ταῦτα διὰ μακρῶν ὁμιλεῖ ὁ διδάκτωρ κ. Σάουερ περὶ τοῦ γλύπτου τοῦ πέμπτου αἰῶνος Κρησίλα, ἀφορμηθεὶς ἐξ ἀγάλματός τινος τοῦ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως, ὅπερ ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Vulneratus τοῦ Πλινίου καὶ ἀποπειρᾶται νὰ ἐξηγήσῃ ὄχι ὡς παριστῶντα μυθολογικόν τι ἀντικείμενον, ἀλλ' ὡς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Διιτρέφους τοῦ περὶ Μυκαλησσὸν τῷ 413 π. Χ. πληγωθέντος (Θουκυδ. VII, 29). Τοῦ ἀνδριάντος τούτου ποιεῖται μὲν μνείαν ὁ Παυσανίας (I, 23), σωζεται δ' εὑρεθεῖσα ἡ βάσις, ἐν ᾗ ὡς τεχνίτης μνημονεύεται ὁ Κρησίλας. Εἰς τὸν αὐτὸν Κρησίλαν ἀποδίδει ὁ κ. Σάουερ τὴν ἀρίστην τῶν σωζομένων εἰκόνων τοῦ Περικλέους, ἧς διάφοροι ὑπάρχουσιν ἐπαναλήψεις. Ἐν συνόλῳ δὲ προσπαθεῖ ἐκ τεχνοκριτικῶν λόγων νὰ συμπεράνῃ μὲν τίνα τῶν περισωζομένων ἀρχαίων ἔργων δύνανται νὰ προσγραφῶσιν εἰς αὐτόν, εἰς ἃ κατατάσσει καὶ τὰνάγλυφα τοῦ